

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.294/2011/14. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla az elsőfokú eljárás során Dr. Bálint Emese ügyvéd által képviselt, majd a fellebbezés során személyesen eljáró felperes neve ny-i (cím) lakos felperesnek a Dr. Marjay Zsolt ügyvéd (cím) által képviselt I.rendű alperes neve ny-i (cím) lakos I. rendű és II.rendű alperes neve ny-i (cím) lakos II. rendű alperesek ellen kölcsön visszafizetése iránt indított perében a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 5.P.20.576/2010/44. számú ítélete ellen az alperesek által 46. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben és akként változtatja meg, hogy kimondja, hogy az alpereseket egyetemlegesen terhelő kamatfizetés kezdő időpontja 2009. július 16.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2008. április 10-én 6 000 000 forintot adott át az I. rendű alperes részére, aki vállalta, hogy e tőkeösszeg után havonta 200 000 forintot fizet. A pénzátadás napján az I. rendű alperes „pénzátvételi elismervény” című okiratot állított ki, amelyben a tőkeösszeg átvételének jogcímét „gépjármű vásárlásban” jelölte meg, továbbá rögzítette, hogy „a vásárlási előleg határozatlan idejű”. A havi 200 000 forintos összeg fizetési kötelezettségének 5-6 hónapon át eleget tett, azt követően sem a havi összegeket, sem a tőketartozást nem fizette vissza.

Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá, hogy az alperesek házastársak voltak, ám a II. rendű alperes 2009. január 10-én keresetlevelet nyújtott be a Nyíregyházi Városi Bírósághoz, kérve a házasság felbontását. Keresetlevelében az életközösség megszakadásának időpontját 2008. szeptember 1-jében jelölte meg. A Nyíregyházi Városi Bíróság 2009. május 14-én jogerőre emelkedett ítéletével a házasságot felbontotta, s

határozata indokolásában rögzítette, hogy a házassági életközösség a felek között 2008. szeptember 1-jén szűnt meg.

A felperes jelentős kárt okozó csalás büntette miatt feljelentést tett az I. rendű alperessel szemben a 6 000 000 forint vissza nem fizetése miatt. A Nyíregyházi Városi Ügyészség határozatával a nyomozást megszüntette, arra hivatkozva, hogy annak adatai alapján nem állapítható meg bűncselekmény elkövetése, és az az eljárás folytatásától sem várható. A határozat indokolásában szerepel, hogy a gyanúsított nem vitatta, hogy a sértettől 6 000 000 forintot átvett a saját vállalkozásában történő befektetés céljából, valamint azt sem, hogy a havi 200 000 forint megfizetésével elmaradásban van, melynek okaként az időközben bekövetkező gazdasági válság miatti piaci változásokat említette.

Az I. rendű alperes a 2004. december 22-én kelt társasági szerződés értelmében a **T-L gazdálkodó szervezet** tagja, amely a ny-i székhelyű **PA gazdálkodó szervezet**-vel mint megrendelővel vállalkozási szerződés kötött, és ennek keretében a megbízó telephelyére beszállított járművek átvételét, kezelését, s azzal kapcsolatos további teendők ellátását vállalta. 2008. május 28-án gépjárművásárlásra 6 300 000 forintot az I. rendű alperes befizetett a **PA gazdálkodó szervezet** számlájára.

A fizetési meghagyással indult, majd az alperesek ellentmondása folytán perré alakult eljárásban a felperes módosított keresetében 6 000 000 forint, ennek 2008. április 10-től a kifizetésig járó kamata és a perköltség megfizetésére kérte egyetemlegesen kötelezni az alpereseket. Arra hivatkozott, hogy ezt az összeget az I. rendű alperes részére gépkocsi vásárlás céljára adta át, azonban kötelezettségének az I. rendű alperes nem tett eleget, az átvett összeget többszöri ígéret ellenére sem fizette vissza. Személyes nyilatkozatában a felperes arra hivatkozott, hogy a 6 000 000 forint átvételekor az I. rendű alperes azt vállalta, hogy külföldön fekteti be ezt a pénzt és az azután járó kamat címén havonta 200 000 forintot ad át a részére, e kötelezettségét azonban csak 5-6 hónapon át teljesítette. Végül arra hivatkozott, hogy a 6 000 000 forint kölcsön címén került az I. rendű alpereshez, ám a kölcsönvevő visszafizetési kötelezettségének felhívás ellenére nem tett eleget. A II. rendű alperes felelősségét a tartozásért a családjogi törvény alapján kérte megállapítani, arra hivatkozással, hogy az I. rendű alperessel a szerződést az alperesek életközösségek fennállta alatt kötötte.

Az I. rendű alperes a fizetési meghagyással szemben benyújtott ellentmondásában arra hivatkozott, hogy a felperestől a 6 000 000 forintot közös üzleti tevékenység folytatására vette át, 2 400 000 forintot részére megfizetett, így tartozása legfeljebb 3 600 000 forint lehet. A per során nem vitatta a 6 000 000 forint átvételét, és módosított nyilatkozatában vállalta azt is, hogy a teljes összeget részletekben visszafizeti a felperes részére. Hivatkozott arra is, hogy a közösen tervezett üzleti tevékenység - gépkocsi forgalmazás - a világgazdasági válság miatt veszteséges volt, ezért nem tudott eleget tenni visszafizetési kötelezettségének.

A II. rendű alperes a kereset elutasítását kérte, azzal védekezve, hogy a felperes és az I. rendű alperes között létrejött kölcsönszerződésről tudomása nem volt, s egyébként házassági életközösségük már 2007-ben megszakadt.

Az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítás lefolytatását követően meghozott ítéletében az I. és II. rendű alperest egyetemlegesen kötelezte 6 000 000 forint, ennek 2008. április 10-től járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamata és 375 000 forint perköltség megfizetésére. Kimondta, hogy a II. rendű alperes felelőssége az I. rendű alperessel fennálló házastársi közös vagyonból ráeső rész erejéig terjed. Az alpereseket egyetemlegesen kötelezte 360 000 forint kereseti illeték állam javára történő megtérítésére.

Döntését azzal indokolta, hogy a felperes és az I. rendű alperes között kölcsönszerződés jött létre 6 000 000 forint összegre 4 éves időtartamra. A felperes a pénzt befektetési céllal adta át az I. rendű alperesnek nagyobb haszon - havi 200 000 forint kamat - reményében és ígéretében. Nem fogadta el az I. rendű alperes azon állítását - amit a pénzátvételi elismervény is tartalmazott - hogy a 6 000 000 forint átvételére gépkocsi vásárlás okából került sor, mert a perben szóba sem került, hogy milyen gépkocsit vásárolnának a felperes vagy fia részére, aki egyébként évek óta szabadságvesztés büntetését tölti és a felperes pedig járművet vezetni nem tud.

Megállapította, hogy az I. rendű alperes 5-6 hónapon át a havi 200 000 forint fizetési kötelezettségének eleget tett, ám a 6 000 000 forintot nem fizette vissza. A visszafizetés tényét a kölcsönvevő nem bizonyította, s a perben tett nyilatkozata - mely szerint az átvett összeget részletekben visszafizeti a felperes részére - azt igazolja, hogy a felperes követelése változatlanul teljes összegben fennáll.

Megállapította, hogy a kölcsönnyújtás időpontjában az alperesek között a házassági életközösség fennállt, az csak 2008. szeptember 1-jén szűnt meg. A meghallgatott tanúk vallomásukkal nem támasztották alá a II. rendű alperes azon előadását, hogy már 2007-ben megszűnt volna az életközösség közte és az I. rendű alperes között, ezért a II. rendű alperes a felelősségét a kölcsön visszafizetéséért az I. rendű alperessel egyetemlegesen megállapította, hangsúlyozva, hogy a Csjt. 30. § (2) bekezdésében foglalt törvényi vélelemmel szemben a II. rendű alperes nem bizonyította, hogy a felperes tudott vagy a körülményekből tudnia kellett arról, hogy ő a kölcsönszerződéshez nem járult hozzá. Annak, hogy a pénzátvételi elismervény aláírásakor, a pénz felvételekor a II. rendű alperes jelen volt-e, nem tulajdonított jelentőséget. A Csjt. 30. §. (3) bekezdése alapján kimondta, hogy a II. rendű alperes felelőssége az I. rendű alperessel fennálló házastársi közös vagyonból ráeső rész erejéig terjed a kölcsöntartozásért.

Az alpereseket pervesztességük miatt a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes javára perköltség fizetésére, e címen a felperes jogi képviselőjének munkadíját számolta el, melynek összegét a pertágy értékére figyelemmel határozta meg a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja alapján.

A felperes illeték-feljegyzési joga folytán le nem rótt kereseti illeték megtérítésére pedig a pervesztés alpereseket egyetemlegesen kötelezte.

Az ítélettel szemben az alperesek terjesztettek elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérték, másodsorban annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására, új határozat hozatalára kötelezését indítványozták.

Arra hivatkoztak, hogy a megyei bíróság ítélete megalapozatlan, iratellenes.

Kifejtették, hogy a **T-L gazdálkodó szervezet** az I. rendű alperes különvagyona, mert azt még a házasságkötés előtt, 2004. december 22-én alapította. Hangsúlyozták, hogy a pénzátvételi elismervényen sem a kölcsön, sem a banki befektetés, mint jogcíme nem szerepel, hanem abban gépkocsi vásárlásról van szó, s a felperes egyébként is ellentmondó nyilatkozatokat tett az átadott összeg jogcímére vonatkozóan. Jelentőséget tulajdonítottak annak, hogy az I. rendű alperes nem vitatta a 6 000 000 forint átvételét, ám az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal azt az okirattal is igazolt előadását, hogy a pénzt kamionvásárlásra fordította és egyébként sem foglalkozott sosem osztrák banki befektetéssel. Kifogásolták, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének nem tett eleget, amikor meg sem említette az alperesek közötti, a vagyonszétválásuk megosztásáról szóló egyezséget magában foglaló okiratot, illetve a **PA gazdálkodó szervezet** 6 300 000 forint átvételéről szóló pénztárbizonylatát. Figyelmen kívül hagyta továbbá a megyei bíróság azt a tényt, hogy az I. rendű alperes 10 hónapon át fizetett havonta 200 000 forintokat a tőkére, amit a felperes sem vitatott és a nyomozást megszüntető határozat is tartalmaz. Rámutattak, hogy kamat csak kikötés esetén jár, márpedig, ha az nem volt kikötve, a 2 000 000 forint tőkére számolandó el.

A II. rendű alperes felelősségével kapcsolatban kiemelték, hogy az alperesek házassága már 2007. év elején kezdett megromlani, 2008. szeptember 1-jén életközösségük véglegesen megszűnt. Az elsőfokú bíróság által indokolatlanul figyelembe nem vett tanúvallomások szerint is a kapcsolatuk még a házasság fennállása alatt is felületes volt, s a másodrendű alperes a per tárgyát képező ügyletről nem tudott. Álláspontjuk szerint a fennálló tartozás az I. rendű alperes külön vagyoni tartozása. Sérelmezték azt is, hogy az ítélet nem tartalmazza, hogy a közös vagyomból a II. rendű alperesre eső rész mit takar, e tekintetben indítványozták az ítélet kiegészítését.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet indokai alapján történő helybenhagyását kérte.

Az ítélet tábla mindenekelőtt az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást helyesbíti, illetve kiegészíti azzal, hogy a felperes és az I. rendű alperes között a kölcsönszerződés határozatlan időre jött létre, az I. rendű alperes abban havi 200 000 forint ügyleti kamat fizetését vállalta és e fizetési kötelezettségének 10 hónapon keresztül eleget tett. A felperes a határozatlan időre kötött kölcsönszerződést 2009. július 8-án azonnali hatállyal felmondta, és felhívta a kölcsön vevőt, hogy a 6 000 000 forintot 8 napon belül fizesse vissza részére.

Az ekként kiegészített illetve helyesbített tényállás alapján hozott ítélet elleni fellebbezést az ítélet tábla csak elenyésző részben, a kamatfizetés kezdő időpontja tekintetében találta alaposnak.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok okszerű mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy a felperes és az I. rendű alperes között kölcsönszerződés jött létre.

A felperes az I. rendű alperes által is elismerten 2008. április 10-én 6 000 000 forintot adott át, azzal, hogy a kölcsönvevő vállalta havi 200 000 forint ügyleti kamat, s majdan a tőkeösszeg visszafizetését.

Az alperes által 2008. április 10-én írt „pénzátvételi elismervény” szerint gépjárművásárlás címén, előlegként történt a pénz átvétele, ezzel kapcsolatban az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy ez a célzat elfogadhatatlan, hiszen a felperes nem is tud gépkocsit vezetni, míg fia - aki az ügylettel kapcsolatban tárgyalt barátjával, az I. rendű alperessel - hosszú idejű börtönbüntetéséből még évek voltak hátra a szerződés megkötésekor, továbbá adat sem merült fel arra, hogy a kölcsönadó milyen járműre tartana igényt, azért a 6 000 000 forint „előleg” túl összességében mennyit lenne hajlandó fizetni.

Semmi sem támasztja alá azt az előadást sem, hogy pénzt az I. rendű alperes nem magánszemélyként, hanem az általa alapított **T-L gazdálkodó szervezet** beltagjaként, képviselőjeként kérte, kapta volna. Ezért nincs jelentősége a per elbírálása szempontjából e cég és a **PA gazdálkodó szervezet** közötti szerződésnek, valamint az alperesek között a házastársi vagyonközösség megszüntetéséről szóló szerződésnek: nem vitás, hogy a betéti társaság az I. rendű alperes külön vagyona, ám ez a tény a jogvita eldöntése körében irreleváns.

A kölcsönszerződésen alapuló visszafizetési kötelezettség szempontjából közömbös az is, hogy az adós a kölcsön összegét mire fordította, ezért nincs jelentősége annak, hogy az I. rendű alperes a felperestől átvett összegből kamiont vásárolt, s e tényt bevételi pénztárbizonylattal igazolta.

Az ítélet tábla csupán megjegyzi, hogy a fellebbezésben ezekkel kapcsolatban írtakkal szemben az elsőfokú bíróság ítélete indokolása 3. oldalán részletesen rögzítette az alperes e tényekkel kapcsolatos előadását, ám a határozat jogi indokolása során mindezekre, mint lényegtelen körülményekre - helyesen - nem tért ki.

Az I. rendű alperes következetesen állította, hogy szó sem volt arról, hogy a felperestől átvett összeget osztrák pénzintézetben helyezi el, a megállapodás ilyen tartalmát a felperes sem tudta kétséget kizáróan bizonyítani.

Azt aggálytalanul meg lehetett tényként állapítani, hogy a felperes 6 000 000 forintot átadott az I. rendű alperesnek, aki vállalta annak visszafizetését, s a tőkeösszeg teljesítéséig havi 200 000 forint átadását a felperes részére. Az ilyen tartalmú megállapodás pedig, a Ptk. 523. § (1) bekezdésében szabályozott kölcsönszerződés, nem

tévedett tehát a megyei bíróság, amikor a peres felek jogviszonyát kölcsönszerződésnek minősítette.

Helytállóan állapította meg továbbá az elsőfokú bíróság azt is, hogy a 200 000 forint a szerződő felek által kikötött ügyleti kamat volt. A kamat a pénz használatának ellenértéke. A Ptk-nak az ügyleti kamat szabályait tartalmazó 232. §-a szerint a magánszemélyek egymás közti szerződéses viszonyában az csak kikötés esetén jár. A felperes és az I. rendű alperes e tekintetben egyező előadása alapján aggálytalanul megállapítható volt, hogy a felek szóbeli szerződése ezt a kikötést is tartalmazta, ennek megfelelően a kölcsönvevő kamatfizetési kötelezettségének eleget tett, 10 hónapon keresztül átadta a felperes részére a havi 200 000 forintot. Ezzel kapcsolatban az I. rendű alperes a 28. sorszámú jegyzőkönyv tanúsága szerint úgy nyilatkozott, hogy a havi 200 000 forintot 10 vagy 12 hónapon át fizette, s ugyanezen a tárgyaláson a felperes 10 hónapon át tartó teljesítést ismert el, a nyomozást megszüntető határozat a büntető eljárás addigi adatait értékelve tartalmazza, hogy I. rendű alperes neve 10 hónapon keresztül fizette a 200 000 forintokat.

Az I. rendű alperes alaptalanul hivatkozott arra fellebbezésében, hogy ez a 2 000 000 forint a tőketartozását csökkentette volna, mert ahogyan azt az ítélet tábla az előzőekben kifejtette, az ügyleti kamatot a szerződő felek kifejezetten kikötötték, így e teljesítés arra számolandó el.

Szerződéses kötelezettségét az adós tehát 10 hónapon át teljesítette, majd a fizetést nem vitásan beszüntette. A felperes a határozatlan idejű kölcsönszerződést 2009. július 8-án kelt levelével azonnali hatállyal felmondta, és kérte, hogy az I. rendű alperes a 6 000 000 forintot 8 napon belül fizesse vissza. E felmondás a Ptk. 525. § (1) bekezdés e) pontja alapján jogszerű volt, tekintettel arra, hogy az I. rendű alperes a szerződésben vállalt ügyleti kamatfizetési kötelezettségének hónapok óta nem tett eleget, a visszafizetés elmulasztása miatt tehát az alperes késedelembe esett (Ptk. 298. § b) pont).

A Ptk. 301. §-ának (1) bekezdésében foglalt rendelkezésre figyelemmel viszont az alperes nem a szerződéskötés, hanem a késedelembe esés időpontjától kezdődően köteles csak a késedelmi kamat megfizetésére.

Bár a késedelmi kamat mellett az adós a szerződés szerinti ügyleti kamat fizetésére is kötelezhető lett volna, a felperes azonban a keresetében az alperesek ügyleti kamatban való marasztalását nem kérte, ilyen kereseti kérelem hiányában pedig arról a bíróság a Pp. 215. §-ára figyelemmel nem dönthetett.

A II. rendű alperes felelősségével összefüggésben az elsőfokú bíróság ugyancsak helytállóan foglalt állást.

A Csjt. 30. § (2) bekezdése úgy szól, hogy bármelyik házastársnak a vagyonközösség fennállása alatt kötött, az előbbi rendelkezés alá tartozó visszterhes ügyletét a másik házastárs hozzájárulásával kötött ügyletnek kell tekinteni, kivéve, ha az ügyletkötő harmadik tudott, vagy a körülményekből tudnia kellett arról, hogy a másik házastárs az ügyletnek nem járult hozzá.

E bekezdés I. fordulata a vagyonközösség fennállásának idejére - a forgalom biztonsága érdekében - a hozzájárulás mellett bizonyos feltételekkel vélelmet állít fel. Az ügyletben részt nem vevő házastárs védelmét szolgálja ugyanakkor a vélelem alkalmazhatósága feltételeinek meghatározásakor, mert az csak visszterhesség esetén érvényesül, illetve nem érvényesül, ha az ügyletkötő harmadik személy tudott, vagy a körülményekből tudnia kellett arról, hogy a másik házastárs az ügyletbe nem járult hozzá. E szabály alkalmazása során a bírói gyakorlat egységes és következetes. A Legfelsőbb Bíróság egyik eseti döntésében (BH 1977. évi 152. jogeset) kimondta, hogy vélelem szól amellett, hogy bármelyik házastárs által a vagyonközösség fennállása alatt nem a különvagyon körében kötött visszterhes ügyletet a másik házastárs hozzájárulásával kötöttnek kell tekinteni, az ügylet megkötésében részt nem vett házastárs azonban bizonyíthatja, hogy az ügyletkötő harmadik személy tudott, vagy a körülményekből tudnia kellett, hogy ő az ügyletbe nem járult hozzá.

A BH 1991. évi 350. szám alatt megjelent eseti döntésben pedig azt emelte ki, hogy a Csjt. 30. § (2) bekezdésének I. fordulataiban meghatározott törvényi vélelemmel szemben az ügyletkötésben részt nem vevő házastársnak azt kellene bizonyítania, hogy nem járult hozzá az I. rendű alperes szerződéskötéséhez és erről a felperes tudott, vagy tudnia kellett. A BH 1996 évi 98. számú határozatban pedig arra mutatott rá, hogy az ügyletkötésben részt nem vett házastársnak az ügyletbe való hozzájárulására vonatkozó törvényi vélelem nem érvényesül, ha az ügyletkötő harmadik személy tudott vagy a körülményekből tudnia kellett arról, hogy a házastárs az ügyletbe nem járult hozzá.

A perbeli esetben a vélelmet a II. rendű alperes nem tudta megdönteni, mert nem bizonyította, hogy nem járult hozzá az I. rendű alperes szerződéskötéséhez és erről a felperes tudott vagy a körülményekből tudnia kellett. Az az állítása - melyre vonatkozóan tanúbizonyítást is fogantatosított a megyei bíróság -, hogy ő maga nem tudott a felperes és az I. rendű alperes szerződéséről, a felelőssége megállapítása szempontjából közömbös.

A felperes és az I. rendű alperes a kölcsönszerződést az alperesek vagyonközösségének fennállta alatt kötötték, ez megállapítható abból, hogy a vagyonközösség megszüntetéséről szóló szerződés (egyességi okirat 7/A/4. csatolva) 2009. január 15-én kelt, míg a II. rendű alperes előadása és a házasság felbontásáról szóló ítélet szerint az életközösségük 2008. szeptember 1-jén szakadt meg, azaz a perbeli jogügyletet követően. Az életközösség megszakadásának időpontja tekintetében a házassági bontóperi ítéletben írt időpont nem jelent ugyan ítélt dolgot, de a II. rendű alperes maga is ezt az időpontot jelölte meg, s a perben meghallgatott tanúk vallomása sem igazolta, hogy az életközösség, illetve a vagyonközösség már a kölcsönszerződés előtt megszakadt volna.

A kölcsönszerződésnél - amely elvileg ingyenes és visszterhes is lehet - a kölcsönbe vevő által a szerződés szerint fizetendő ügyleti kamat az ellenszolgáltatás (BH 1998. évi 390. jogeset) azaz a felperes és az I. rendű alperes kölcsönszerződése visszterhes volt.

Mindezekből következően a Csjt. 30. § (2) bekezdésében megfogalmazott törvényi vélelem alkalmazásának nem volt akadálya, az alapján a II. rendű alperes felelősségét kétséget kizáróan meg lehetett állapítani.

A II. rendű alperes felelőssége mértékével kapcsolatban a Csjt. 30. § (3) bekezdése akként rendelkezik, hogy „az előbbi rendelkezések alapján a másik házastárs felelőssége a házastársa által kötött ügyletért harmadik személlyel szemben a közös vagyonból reá eső rész erejéig áll fenn”.

Ennek kapcsán a fellebbezés alaptalanul sérelmezi, hogy a bíróság e vagyon mértékét, összetevőit nem sorolta fel, ez ugyanis nem törvényi követelmény. A Ptk. 679. § (1) bekezdés első mondata, illetve a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiuma Pk. 192. számú állásfoglalása szerint csak az örökös hagyatéki tartozásokért való felelősségét megállapító ítélet kapcsán szükséges, hogy a marasztaló rendelkezés esetén a határozat rendelkező részében meg kell jelölni azokat a vagyontárgyakat amelyekből, illetőleg amelyek hasznáiból a hitelező - végrehajtás útján - kielégítést kereshet, a bírói gyakorlat értelmében a tételes megjelölést helyettesítheti az örökös hagyatékát átadó végzésre - mely a hagyaték tárgyait felsorolja - való utalás is. Ezen állásfoglalás a perbeli esetre - figyelemmel a vagyonközösséget megszüntető szerződésre - analógiaként alkalmazandó.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét az alpereseket terhelő kamatfizetés kezdő időpontja tekintetében részben megváltoztatta a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján.

A fellebbezési eljárás során a döntő mértékben pernyertes felperesnek költsége nem merült fel, ezért arról az ítéletábrának nem kellett rendelkezni.

Az alperesek személyes költségmentesség kedvezményében részesültek, ezért a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a értelmében az állam viseli.

Az ítéletábra a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján bírálta el tárgyaláson kívül.

D e b r e c e n, 2011. szeptember 29.

Süliné dr. Tózsér Erzsébet sk. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán sk. előadó bíró, Dr. Kocsis Ottília sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -